(2) Tento mesiac vám bude počiatkom mesiacov; prvým vám bude z mesiacov v roku.

(3) Hovorte celej obci Izraelovej a poviete:

Desiateho dňa tohoto mesiaca si vezmú každý dobytča,

podľa domu svojich otcov, dobytča na dom…

(14) Ten deň vám bude na pamiatku, a budete ho sláviť ako slávnosť Hospodinovu

po svojich pokoleniach; večným ustanovením ho budete sláviť.

2. Mojžišova 12:1-14

Tento úsek Písma je veľmi dobre známy. Hovorí sa v ňom o jednej z ustanovených Hospodinových slávností pre Izrael. Je dobré si ho pripomenúť, aby sme sa povzbudili a posilnili vo viere.

Hospodin skrze Mojžiša a Árona nariaďuje slávnosť Baránkovu alebo hod veľkonočného Baránka. Hovorí im, že mesiac, v ktorom sa bude sláviť slávnosť Baránkova, im bude prvým mesiacom roka. Z Písma vieme, že toto bol najdôležitejší sviatok v histórii Izraela. A mohli by sme povedať, že aj je, lebo Hospodin v štrnástom verši hovorí, že ten deň, v ktorom bude zabitý baránok, „ten deň vám bude na pamiatku a budete ho sláviť ako slávnosť Hospodinovu po svojich pokoleniach, večným ustanovením ho budete sláviť“.

Dnes vieme, že „Baránok, ktorého zabili“, sa raz zjavil aj na tejto zemi. A keď ho uvidel Ján Krstiteľ – Ježiša, že ide k nemu –, povedal: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ (Ján 1:29) Krv baránkova bolo to jediné, prečo Boh (Jahve) nesúdil spolu s bezbožnými ľuďmi Egypta aj Izrael. Iba pre preliatu krv baránkovu nezabil všetko prvorodené. Bolo to milostivé preskočenie príbytkov Izraelitov pre baránkovu krv. Písmo dosvedčuje, že bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenie (Židom 9:22). Keď Izraeliti donášali obete, práve krv obetovaných zvierat – baránka, alebo to bol niekedy aj kozol či iné zviera – prikryla ich hriechy.

Vieme, že Boh ľuďom odpúšťa hriechy iba pre smrť Pána Ježiša a pre jeho preliatu krv. V Knihe Zjavenie, v piatej kapitole, čítame: „…spievali novú pieseň a hovorili: Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa a učinil si nás nášmu Bohu kráľmi a kňazmi, a budeme kraľovať na zemi“ (verše 9-10).

Pán Ježiš svojou krvou, keď bol zabitý, nás vykúpil Bohu. Vykúpil nás z našich hriechov. Vykúpil nás svojou krvou. Z každého pokolenia, z každého jazyka, ľudu a národa. Iste to bude veľká radosť, keď sa všetci stretneme v nebi. S mnohými z národov, nielen s našimi blízkymi, na ktorých sa teraz tu tešíme, ale s bratmi a sestrami z mnohých národov. Starozákonných veriacich tam uvidíme, ktorí tiež verili na krv baránkovu. Nebyť preliatia Baránkovej krvi nebolo by ani vykúpenia. Toto je základ spasenia. Ak niekto chce byť očistený od svojich hriechov, má uveriť, že baránkova krv bola preliata aj za neho. Takže aj za mňa tiekla krv z jeho rán. Je to vzácne, ak si toto vierou privlastníme.

Židia museli fyzicky namočiť yzop do baránkovej krvi a potrieť veraje svojich dverí. Nestačilo len zabiť baránka. Museli k tomu priložiť svoje srdce, lebo keby baránkovou krvou nepotreli veraje dverí, tak by nebolo znamenia pre anjela-zhubcu a on by bol pobil aj všetko izraelské prvorodené. Viera srdcom je veľmi osobná vec. Nestačí len nejako rozumovo veriť, že Ježiš existoval, ako som si myslel aj ja, že to stačí na spasenie. Veril som v historického Ježiša. Veril som, že je Božím Synom. Ale to pre moje spasenie nepostačovalo. Až keď som uveril, že jeho krv bola preliata aj za moje hriechy, bol som uistený, že som spasený a znovuzrodený. A tak je to s každým, kto úprimne srdcom uverí, že krv Baránka Ježiša Krista bola preliata aj za jeho hriechy. (Poznámka redakcie: Pozri článok Mal som 12 rokov…, Solas číslo 52, jeseň 2021, str. 23-25. Autor článku v ňom opisuje svoje obrátenie a znovuzrodenie.)

Život Božieho dieťaťa sa začína obmytím krvou Pána Ježiša. Ale tam sa to nekončí. Keby sme sa radovali iba z toho – a to je vzácna radosť –, že sú nám odpustené hriechy, je to veľmi málo.

Izraeliti mali nielen zabiť baránka a krvou potrieť veraje dverí, ale ho mali aj jesť. Mali sa z neho najesť. A tu máme jeden krásny obraz. Čo znamená jesť baránka? Verím tomu, že jesť baránka znamená nechať sa Baránkom, Pánom Ježišom, budovať. Budovať vo viere. On povedal: „Ja som ten chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy lačnieť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť“. Skutočne, nebeský Otec túži skrze svojho Syna naplniť duchovné potreby človeka. Túži po tom, aby nikto nežil prázdny život.

Viera nie je iba o očistení od hriechov. Cesta za Pánom Ježišom je aj cesta posväcovania sa, cesta duchovného rastu, cesta budovania sa a dospievania. Si hladný po spravodlivosti? Príď k nemu! Si smädný po láske? On ju uhasí! Veď on je láska, ako to čítame, že nás miloval, až do konca nás miloval a položil za nás svoj život. Skutočné Božie deti sa sýtia Pánom Ježišom. Svojim učeníkom povedal: „Ten, kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom.“ Samozrejme, že to myslel duchovne. Ale čo sa stalo? Je napísané, že mnohí z učeníkov odišli, lebo povedali: „To je tvrdá reč.“ A potom sa pýtal aj tých dvanástich: „A čo, aj vy chcete odísť?“ A vtedy mu Peter povedal: „Pane, ku komu by sme šli? My sme uverili a poznali, že si ty Kristus, Syn živého Boha.“ A naozaj, skutoční Ježišovi učeníci, skutočné Božie deti nemôžu bez Pána žiť. Nemôžu žiť bez jeho slov. Sú na ne bytostne odkázaní. Pán Ježiš sa nám stal a stále nám je chlebom života. On je vodou života. On je ten, kto nasycuje všetky naše duchovné potreby. A viete, nielen duchovné potreby. Keď apoštol Peter, vtedy ešte Šimon, vyznal, že Pán Ježiš má slová večného života a že on uveril a poznal, že Kristus je Syn živého Boha, tak to bolo vzácne. Ale Peter prežíval, že Pán sa nestará iba o jeho duchovné potreby, ale aj o jeho telesné potreby. Apoštol Pavol ďakuje veriacim vo Filipách, že sa starali aj o jeho telesné potreby, že hoci on sa vie postarať sám o seba, je za to vďačný Bohu a hovorí im: „…mám hojnosť; mám všetkého plno prijmúc od Epafrodita, čo ste poslali, ľúbeznú vôňu upokojujúcu, obeť, príjemnú, ľúbu a vzácnu Bohu. A môj Boh naplní každú vašu potrebu podľa svojho bohatstva v sláve, v Kristu Ježišovi. A Bohu a nášmu Otcovi nech je sláva na veky vekov.“ (Filipským 4:18-20) Pán vie, čo potrebujeme. On sa stará aj o naše telesné potreby. Takže máme sa radovať z toho, že naše svedomie je obmyté krvou Baránkovou, ale máme sa aj sýtiť Pánom Ježišom. Jeho slovami. Jeho prítomnosťou.

A kde mali toho baránka jesť? Keď sa vrátime do 2. Mojžišovej, tak je nám jasné, že baránka mali jesť v spoločenstve. Mali ho jesť ako rodina. Viete, nie sami. Nie jednotlivo, ale spoločne. A

to je ďalší krásny obraz, že poznávanie Pána Ježiša sa má diať a deje sa v prvom rade v obecenstve, v rodine. V duchovnej rodine, v cirkvi, v zbore. Nikde lepšie nespoznáme Pána ako v cirkvi, v zbore. Apoštol Pavol píše do Efezu: „aby ste zakorenení v láske a pevne založení, dokonale vládali pochopiť so všetkými svätými, aká je to šírka a dĺžka, hĺbka a výška, a poznať lásku Kristovu, ktorá prevyšuje rozum, aby ste boli naplnení vo všetku plnosť Božiu“ (Efezským 3:18-19).

Ak chceme poznávať Pána Ježiša a byť zakorenení v jeho láske, tak to musíme robiť so svojimi bratmi a sestrami, so všetkými svätými. Chceš mať čo najväčšiu radosť z Pána Ježiša? Nikde inde ju nebudeš mať väčšiu ako v spoločenstve svätých. V zbore, v zhromaždení, ktoré ti Boh daroval, aby v ňom budoval tvoju vieru, ale samozrejme, aby si aj ty budoval druhých. Lebo je napísané, že sme ako živé kamene, ktoré sa budujeme v duchovný dom.

Vieme, že Boh vyviedol Izrael z Egypta preto, aby mu s láskou mohol slúžiť. Nie iba to, aby sa Pán Boh o nich staral. Samozrejme, že sa chcel o nich starať a stará sa aj o nás, lebo nás miluje, ale on túži, aby odpoveďou našej lásky boli duchovné obete, ktoré budujú druhých. A keď to tak je, tak telo Kristovo prospieva a my poznávame Pána Ježiša. Poznávanie nie je len racionálne, že vieme citovať verše naspamäť. Samozrejme, aj to je dôležité, ale v Písme sa hovorí o štyroch rozmeroch Kristovej lásky: šírka, dĺžka, hĺbka a výška. V besiedke sme radi spievali pieseň „Láska Kristova je tak(á) nádherná“.

Izraeliti mali jesť toho svojho baránka tak, že mali mať svoje bedrá prepásané: „A takto ho budete jesť: svoje bedrá budete mať prepásané, svoju obuv na svojich nohách a svoju palicu vo svojej ruke, a budete ho jesť v spechu; to je pesach Hospodinov.“ (2. Mojžišova 12:11) Z Písma o duchovnej výzbroji vieme, že bedrami sa myslia hlavne bedrá našej mysle. Aby naša myseľ

bola upevnená, zviazaná Božími pravdami. Aby sa naše mysle nejako neporušili a neodvrátili od čistoty, úprimnosti, prostoty voči Kristovi a aby nás satan nezviedol nejakým bludným učením. Pán nás chce budovať a chce, aby sme premýšľali nad tým, čo je čisté, čo je sväté. Aby sme rozmýšľali nad jeho pravdami, a tak poznávali jeho lásku.

O jedení baránka sa ďalej hovorí, že ho mali jesť tak, že mali mať obuv na svojich nohách a palicu vo svojej ruke. Verím tomu, že palica v ruke a obuv na nohách je symbolom toho, že na tejto zemi sme pútnikmi. Písmo hovorí, že my nemáme trvalé miesto na tejto zemi, ale náš domov je v nebi, odkiaľ očakávame nášho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. Takže ak naozaj chceme mať radosť z Pána Ježiša Krista, ak sa chceme duchovne budovať, duchovne sýtiť, máme pamätať na to , že sme len pútnikmi na tejto zemi.

Apoštol Peter, keď písal do zboru veriacich a oslovoval ich ako pútnikov, tak ich vyzýva k tomu, aby žili svätý život. A o tom hovoria nekvasené chleby. Kvas je symbolom alebo obrazom hriechu a nekvasené chleby sú obrazom čistoty, obrazom toho, čo nie je hriešne. Čítame o tom v 1. liste Korintským: „Vyčistite starý kvas, aby ste boli novým cestom, tak ako ste nenakvasení. Lebo veď i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus. A tak sväťme, nie v starom kvase ani v kvase zlosti a nešľachetnosti, ale v nekvasenom čistoty a pravdy“ (5:7-8). Aj na inom mieste nás Božie slovo povzbudzuje k čistote a svätosti: „A tak zložiac každú zlosť a každú lesť a pokrytectvá a závisti a všetko ohováranie, ako priam teraz zrodené nemluvniatka žiadostiví buďte mlieka bezo ľsti, Božieho slova, aby ste ním rástli na spasenie.“ (1. list Petrov 2:1-2) Áno, toto sú nekvasené chleby. Pán túži, aby sme takto premýšľali, aby sme takto žili, aby sme, duchovne povedané, jedli nekvasené chleby.

Na záver už len v krátkosti spomeniem, prečo baránok mal byť pečený, a nie surový ani varený.

Prečo baránok mal prejsť ohňom. Oheň je symbolom súdu alebo skúšok. Pán Ježiš na golgotskom kríži prešiel ohňom Božieho súdu a satan na ňom nič nenašiel. On z tohto ohňa súdu vyšiel ako čistý a ako dokonalá a vzácna obeť Bohu. Horké zeliny hovoria o tom, že utrpenie, ktoré musel za nás podstúpiť, bolo naozaj horké.

Milí bratia a sestry, pamätajme na to, že nie sme vykúpení ani zlatom ani striebrom, čo sú isto vzácne veci, ale o čo vzácnejšou krvou nepoškvrneného a bezvadného Baránka Krista. Boh veľmi túži, aby sme sa radovali z toho, že sme vykúpení. Aby sme sa duchovne sýtili Pánom Ježišom Kristom a mali tak účasť na ňom samom, aby sme tú účasť mali v duchovnej rodine, ktorou je cirkev a teda zbor, zhromaždenie, do ktorého chodíme a aby naša účasť bola účasťou tých, ktorých mysle sú opásané láskou a Božou pravdou, pamätajúc na to, že nemáme na tejto zemi zostávajúce miesto, ale že sme tu pútnikmi a že očakávame nášho drahého Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.